

– Продаде ли конете?
– Да, и то за добри пари.
– За добри пари, казваш. Да видим тогава на кои пари казваш добри...

– Ох, братя, добри бяха парите, но ги загубих всичките – излъгал циганинът.

– Какво? Загубил си нашите пари? Чуваши ли се какво казваш, та ти ще умреш, човече!

– Е, щом сте решили, убийте ме, но поне да се повеселя за последен път преди да ме убиеете, ако позволите... Искам преди смъртта си да ви почерпя в някоя кръчма.

– Ама че глупак! – казали си разбойниците и го помъкнали със себе си към града.

Завел ги циганинът в първата кръчма и когато се разположили на масата, той извикал:

– Кръчмарю, донеси ядене и пиене – днес е моят ден...

Трапезата веднага била отрупана с печено месо, мезета и питиета. Всички яли и пили до насита. Разбойниците си пийнали повече и не забелязали, че гостилничарят намигнал на циганина. А той станал и казал:

– Стига толкова! Тази кръчма вече ми омръзна. Да отидем другаде.

Разбойниците очаквали, че ще извади някакви пари да се разплати, но той взел бащината си шапка и я завъртял един път. След това попитал:

– Всичко е платено, нали?

И кръчмарят отговорил: „Да!“

Когато излезли навън, разбойниците се струпали около циганина и закрещели един през друг:

– Как му плати? С какво?